

PUNTMUTS

De avonturen van kabouter Martijn
en zijn dierenvrienden

Marion Greidanus

© 2021 Marion Greidanus / Uitgeverij U2pi

Titel: Puntmuts

Auteur: Marion Greidanus

Illustraties: Anke Bits

Ontwerp en layout: Sander den Broeder

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 077 3

NUR: 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

voor Martijn

*Op een dag kwam Martijn in mijn leven.
Hij was de eerste kleinzoon.
Ik zag de lange weg voor me die hij zal gaan
en besloot een paar verhaaltjes te schrijven.
Verhaaltjes om voor te lezen bij het slapen gaan.*

*Ik maakte een kabouter van hem die de dieren
op de boerderij met raad en daad bijstaat.*

Marion Greidanus

Inhoudsopgave

Carla de Kip	7
Olivier de Krekel	12
Mona de Poes	16
Guusje de Slak	20
Renaldo de Sprinkhaan	23
Boris de Spitsmuis	26
Rosa de Vos en Billy de Big	30
Joris de Nachtegaal	33
Jodocus de Pad	36
Winfred de Wezel	40
Marco de Eekhoorn	43
Robbie het Bokje	46
Betty de Vlinder	49
Hans de Haas	52
Semira de Duizendpoot	56
Waldemar de Wesp	60
Judas de Waterrat	64
Ivo de Kraanvogel	68
Felix het Eendenkuiken	71
Paul de Otter	74
Freddie de Kalkoen	77
Melis de Das	80
Jan de Regenworm	83
Klaartje de Koe	86
Wim het Stekelvarken	89
Rudie de Ekster	93
Trudie de Kalkoen	96
Tim het Ezeltje	99

Carla de Kip

Er was eens een kabouter die Martijn heette. Hij had altijd een puntmuts op en daarom werd hij ook wel kabouter Puntmuts genoemd.

Hij woonde in een holle boom op het erf van de boerderij en was bevriend met alle dieren uit de buurt. En altijd als de dieren een probleem hadden, vroegen ze Martijn om raad.

Zo was het dat op een dag Martijn de tuin aan het harken was en Carla de Kip aan kwam fladderen. Hij kende haar al vanaf dat ze kuiken was. “Martijn”, zei Carla, “ik moet je wat vragen. Ik moet mijn eerste ei leggen en ik weet niet hoe dat moet. Ik ben zo vreselijk zenuwachtig, want ik voel dat het er aankomt!”

Martijn zuchtte. Hij had per slot van rekening zelf ook nog nooit een ei gelegd. “Samen komen we er wel uit, Carla”, zei Martijn. “Het is belangrijk dat je let op je ademhaling en niet in paniek raakt. Je moet het wel even volhouden.”

“Dat is goed, Martijn”, zei Carla. “Denk je, puf... dat het ei spikkeltjes heeft? Ik hoop, puf... zo op spikkeltjes of bloemetjes of rode ballen.”

Martijn moest even nadenken. “Die heb je volgens mij alleen met Pasen en die zijn geveerd. Laten we maar afwachten.”

“Ik ga het ei wel bij jou in de tuin leggen voor de gezelligheid.”

Martijn moest lachen. Hij vond het best, want hij was dol op Carla.

Na de honderdste puf riep Carla: “Joepie daar komt het!” En toen ze opstond lag er tussen haar poten een prachtig wit, bijna rond ei. “Oooh...”, zuchtte Carla, “ik heb nog nooit zo’n prachtig ei gezien. Dit is vast het mooiste ei van de wereld.”

“Vind je het niet erg dat hij geen spikkeltjes heeft?”, vroeg Martijn. “Ben je gek zeg...”, antwoordde Carla, “...deze is nog veel mooier zonder spikkeltjes!” Ze werd zenuwachtig. “Hoe gaat het nu verder?”

“Nu moet je erop gaan zitten en het ei warm houden...”, zei Martijn. Carla schrok: “Erop gaan zitten? Dan gaat het kapot en dat wil ik niet. Ik heb niet voor niets zo mijn best gedaan!”

“Nee...”, stelde Martijn haar gerust, “...je moet je langzaam, voorzichtig laten zakken. Dan moet je er een heleboel dagen op blijven zitten en het ei niet koud laten worden.” Maar hoeveel dagen wist Martijn ook niet precies.

Na een paar dagen werd Carla onrustig. “Ik verveel me dood. Mag ik er niet even van af? Ik ben per slot van rekening toch een scharrelkip. Dat scharrelen zit me in het bloed.”

Martijn dacht na. “Vooruit dan maar, dan zet ik mijn kaboutermuts wel op het ei. Niet te lang wegblijven hoor, en niet teveel kakelen met je vriendinnen!”

Pas na uren kwam Carla terug. “Sorry hoor Martijn, ik had ook zóveel te vertellen...”

Gelukkig kon Martijn er wel om lachen en ging naar huis. Hij was nog niet weg of er kwam geritsel uit de haag. Daar verscheen een grote slang. Hij siste: “Ik weet dat je op een ei zit en slangen zijn dol op eieren.”

Carla gilte het uit. “Help, help!” schreeuwde ze totaal overstuur.

Martijn kwam aanhollen en vroeg wat er aan de hand was.

“Er was een grote slang en die wilde mijn ei opeten en hij stak wel tien keer zijn tong naar me uit. Je moet wel in de buurt blijven, want hij zag er heel gevaarlijk uit”. ‘s Nachts kwam de slang kijken hoe de zaak ervoor stond. Eigenlijk wilde hij alleen een beetje plagen. Maar hij had niet op Martijn gerekend. Martijn sprong bovenop de slang. “Als jij niet Tobias bent, ik ken je nog van vroeger en ik weet waar jij niet tegen kunt!”

Hij begon Tobias te kietelen. Tobias wrong zich in alle bochten.

“Hi, hi, hi!”, giechelde hij. “Ophouden! ha, ha, ha! Ik zal het nooit meer doen... alsjeblieft!”, schaterde hij. “Ophouden met kietelen en ik beloof je een hele zoete slang te zijn.”

“Oké.”, zei Martijn. “Je weet wat je te wachten staat als je weer zo aan het plagen bent.”

Na een tijd kwam Carla buiten adem aanhollen. “Martijn, alles is voor niets geweest. In het ei zitten barsten en nu vind ik er niets meer aan!” “Ben je mal!”, stelde Martijn haar gerust, “het kuikentje komt eruit. Ik loop

wel even mee.” Hij trok snel een net jasje aan. Hij wilde een goede indruk maken op het nieuwe kuikentje.

Het ei lag doormidden en tussen de helften lag een piepklein kuiken. Haar veertjes waren nog helemaal nat. Carla was verrukt. Van zoiets moois had ze niet eens kunnen dromen. “Het ziet er naar uit dat je een dochter hebt”, zei Martijn. “Nu moeten we een naam verzinnen. Wat zou je denken van Piepje, Pluisje of Mientje?”

“Nee!”, zei Carla, “ik noem haar naar mijn moeder, Petronella.”

“Is dat niet een erg lange naam voor zo’n klein kuikentje?”, reageerde Martijn verbaasd. “Hoezo? Zij wordt toch zeker ook groot. Ik vind het een echt kloeke naam.”

“Nu moet je geboortekaartjes schrijven”, zei Martijn. “Alle dieren moeten het weten. Dan komen ze allemaal op bezoek om je te feliciteren. En meestal brengen ze dan een kadootje mee.”

Carla had nog nooit één kadootje gekregen. “Als ik iets moois krijg, moet ik het dan na een tijdje weer teruggeven?”

“Nee hoor”, zei Martijn, “dat is alleen voor jou en voor Petronella.”

En inderdaad. Alle dieren kwamen op bezoek en brachten iets mee. Het werd erg gezellig. Vooral de beschuiten met muisjes waren een succes. Iedereen vond Petronella een lief donzig kuikentje.

Tobias de slang had spijt dat hij geplaagd had. Hij wilde het goedmaken en bood zichzelf als schommel aan. “Ik

gooi mijn kop om een tak en mijn staart om een andere tak. Ik wil wel iets over mijn rug hebben, anders kriebelt het teveel.”

Martijn haalde een blauw geruit tafelkleed uit de kast en legde dat over Tobias heen. De kleintjes klimmen op zijn rug. “Hoger, hoger!”, riepen zij. Tobias schommelde heen en weer. Niemand wist wie de meeste pret had. Tobias of de kleintjes op zijn rug.

Tobias heeft nooit meer geplaagd, want dan was er altijd wel iemand die riep: “Zal ik je even kietelen?” Hij was voortaan ieders vriend, maar zijn grootste vriendin was Carla de Kip.

Olivier de Krekel

Martijn zat in zijn schommelstoel voor zijn huisje. Hij wilde net de *Dierenkrant* gaan lezen. Daar staat alles in wat er op de boerderij gebeurt. Plotseling hoorde hij een hartverscheurend gehuil. “Boeh... boeh... snik... snik... snotter... snotter...”

In de hoek van het grasveld zat Olivier de krekel vreselijk te huilen. “Kan ik je helpen?”, vroeg Martijn.

“Ik heb hem verloren en nu heeft mijn leven geen zin meer”, snikte Olivier. “Wat heb je verloren?”, vroeg Martijn. “Ik ben de strijkstok van mijn viool kwijt en nu kan ik niet meer meespelen in het schoolorkest. Zonder strijkstok ben ik niets. Ik heb hem maar *even* neergelegd. Ciska de Bij was verkouden en kon daarom het klaverveld niet ruiken. Ik heb haar even de weg gewezen. Toen ik terugkwam was de stok weg. Ik heb overal gezocht!”, snotterde Olivier.

“Waar had je hem precies neergelegd?”, vroeg Martijn. “Daar... bij die grote zandberg in het plantsoen!”, antwoordde Olivier.

“Daar woont Bruno de Mol”, wist Martijn, “laten we maar eens bij hem op bezoek gaan.”

Martijn klopte op de deur en riep: “Joehoe, is er iemand thuis?”

De deur ging open maar het was niet Bruno die opendeed maar een vreemde mol. Hij had een witte jas aan en een grote bril op zijn neus. Hij zag er erg geleerd uit. “U ziet eruit als een dokter”, zei Martijn. “Er is toch niks aan de

hand met Bruno?”

“Dat heb je goed gezien, Bruno heeft een ongeluk gehad”, vertelde de dokter. “Hij was op zijn bril gaan staan en zoals je weet kunnen mollen zonder bril niet zien. Bruno is toen lelijk gevallen. Gelukkig gaat het weer wat beter met hem. Het had slechter kunnen aflopen. Toevallig vond ik buiten een mooi stokje waarmee ik zijn pootje heb kunnen spalpen. Over een paar weken is Bruno weer gewoon de oude.”

Martijn begreep meteen wat er aan de hand was. “Hoe zag dat stokje eruit?”, vroeg hij. “Oh, een doodgewoon stokje”, antwoordde de dokter, maar er liep wel een snaar over...”

Olivier dacht dat zijn hart stilstond. “Dat is mijn strijkstok, die moet ik terug hebben! Ik moet oefenen voor het orkest anders mag ik niet meedoen!”

De dokter keek over zijn grote bril naar de opgewonden krekel. “Mmm... dat is wel vervelend...”, zei hij. “Het gips zit er namelijk al op en ik kan het er nu niet meer afhalen.”

Tja, wat nu te doen? Een paar weken zonder strijkstok? Dat leek wel een eeuwigheid. “Ik ga niet weg voordat ik hem terug heb”, zei Olivier. “Dan zou ik maar blijven slapen”, grapte de dokter.

Bruno zelf vond het allemaal heel vervelend. “Ik heb nog wel een lege luciferdoos en daar kan ik een bedje voor je in maken”, zei Bruno zachtjes. “Dat zet ik dan lekker bij de kachel. Ik heb het nooit koud met mijn bontjas maar jij hebt alleen een sjaal om...”

En zo gebeurde het. Olivier trok bij Bruno de Mol in en samen deden ze het huishouden. Voor zover Bruno iets kon doen. Zo'n verband om je pootje is wel lastig. De weken verstreken en de vriendschap groeide. Na zes weken kwam de dokter weer kijken. "Zo..", riep hij, "nu kan het gips eraf." En heel voorzichtig sneed hij het harde gips doormidden. "Het ziet er mooi uit", zei hij, "maar doe voorlopig nog voorzichtig."

Olivier was dolblij met zijn strijkstok. Hij pakte meteen zijn viool en begon prachtig te spelen. Hij kon bijna niet meer ophouden.

Op de feestavond van de school was natuurlijk ook Bruno de Mol aanwezig. Olivier speelde de sterren van de hemel. Bruno was zo trots op zijn vriendje dat, toen iedereen al lang naar huis was, hij nòg in de lege zaal zat te klappen. Toen ze thuiskwamen zei Olivier: “Ik zal maar meteen mijn boeltje pakken, dan heb jij het huis weer voor je zelf.” “Maar dat wil ik helemaal niet!”, riep Bruno en meteen kreeg hij een rood hoofd. “Ik zou het veel gezelliger vinden als je zou blijven. Dan kan je elke dag muziek maken en dan zorg ik voor het eten.” Olivier was blij verrast, want eigenlijk wilde hij helemaal niet meer weg. En nu wonen ze alweer twee jaar samen en hebben reuze pret.

Mona de Poes

Op de boerderij woonde natuurlijk ook een poes. Ze heette Mona. Ze was erg trots op haar mooie vacht. Glanzend, dik en wollig. Ze had ook een flinke staart, die ze regelmatig verzorgde. Mona was erg goed in het vangen van muizen.

Op een dag had ze een taaie muis te pakken. Hij heette Piet en was een gewone huismuis. Mona hield hem tussen haar voorpoten gevangen en bekeek hem aan alle kanten. “Jij bent ook niet bijzonder”, zei ze, “ik vind je maar aan de magere kant.” Piet was te bang om zich beledigd te voelen. “Ga je me nu opeten?”, piepte hij en hij bibberde over zijn hele lijfje. “Waarom zou ik je opeten?”, antwoordde Mona. “Denk je dat ik hier geen eten genoeg krijg? Heel wat lekkerder dan taaie muis, bah!” “Maar waarom vang je me dan?”, wilde Piet weten. “Ik ga met je spelen!”, zei Mona vrolijk. “Ik laat je even los en dan spring ik weer boven op je. Dat doen katten altijd. Dat zit in hun natuur.”

Piet vond dit natuurlijk niet zo’n leuk spel. “Kunnen we niet iets anders doen? Ik wil best met je spelen. Pim Pam Pet, of Ganzenbord, dat kan ook heel opwindend zijn...” Daar wilde Mona niets van weten. “Ga je een beetje laf zitten doen?” “Maar, ik heb zes kinderen en een vrouw!”, piepte Piet, “wat moeten die zonder mij?”

“Dat zeg je alleen maar om medelijden te krijgen”, zei Mona.

“Ik kan het bewijzen. Ik zal je mijn kinderen laten zien!”, riep Piet. Mona wist niet of ze Piet moest geloven. “Kan ik je wel vertrouwen? Als ik je loslaat,” zei Mona, “dan vlucht jij je hol in en kan ik je niet meer pakken”. Piet zuchtte. “Ik beloof je dat ik je aan mijn gezin zal voorstellen.”

Mona liet de muis met grote tegenzin los. “Oké, maar vlug dan!”

Piet rende zijn hol in, zette alle kinderen in een wandelwagen, riep zijn vrouw en samen duwden zij de wagen naar Mona. Die keek met grote ogen naar de nog halfnaakte baby’s. “Hmmm”, zei ze, “je hebt gelijk. We kunnen beter vrienden worden. Ik zal je in het vervolg met rust laten.”

Maar... al snel begon Mona zich vreselijk te vervelen. Geen muizen meer vangen is niet zo eenvoudig voor een kat. Ze werd er helemaal mopperig van. Martijn hoorde haar van verre al pruttelend aankomen. “Wat is er aan de hand?”, vroeg hij. “Ben je uit je hum?”

Mona zuchtte. “Ik moet iets anders met mijn leven gaan doen, want ik vang geen muizen meer. Weet jij toevallig iets voor me?”

Martijn dacht lang na. Opeens had hij een idee. “Je kent Carla de kip toch wel? Die heeft net een dochttertje gekregen. Het is eigenlijk veel drukker dan ze dacht. Ze moet de hele tijd opletten en heeft weinig tijd meer om met haar vriendinnen te kakelen of naar de bioscoop te

gaan. Daarom is Carla met wat vriendinnen een kuiken-crèche begonnen. Ik weet zeker dat ze nog op zoek zijn naar crècheleidsters. Zou dat iets voor jou zijn?”

Dat leek Mona wel erg leuk. Maar opeens betrok haar gezicht. “Als ik dat ga doen”, zei ze, “dan zal iedereen me uitlachen. Een poes die op de kuikens past? Dan kan ik me nergens meer vertonen. Ik heb ook mijn trots...”

“Oppassen is niet alles”, zei Martijn, “je moet zorgen dat ze niet in zeven sloten tegelijk lopen. Ze mogen niet verdwalen en moeten niet onder een auto lopen. Je moet voor hun natje en droogje zorgen. Er komt een heleboel bij kijken.”

Mona kreeg er wel plezier in. “Mag ik dan ook wel eens een beetje streng zijn? Anders lopen ze over me heen en dat mag nu niet gebeuren. En als ik het doe, dan neem ik er de kindjes van Muis ook bij. Kunnen Piet en Janna ook eens uit.”

De crèche werd een groot succes. De muizen en de kuis-kens moesten eerst wel erg aan elkaar wennen maar na een weekje waren ze vrienden. Omdat ze zich meestal goed gedroegen kneep Mona wel eens een oogje dicht als ze kattenkwaad uithaalden. Dat had zij in haar jeugd ook gedaan. Alle kippen waren gelukkig. Uit dank, kreeg Mona op haar verjaardag een enorme taart, gemaakt met alle eieren die de kippen bij elkaar hadden weten te leggen.